

За щастя жити своїм звичайним життям і просто гуляти вулицями свого міста зараз і йде ця війна, ось що ми виборюємо в ній

<https://11tv.dp.ua/news/ukraine/20220529-za-shhastyia-zhyty-svoyim-zvyhajnym-zhyttyam-i-prosto-gulyaty-vulyczyamy-svogo-mista-zaraz-i-jde-czya-vijna-os-shho-my-vyboryuyemo-v-nij-zvernennya-prezydenta-ukrayiny.html>

Міцний народе нашої незламної країни!

Усі наші захисники й захисниці! Це моє звернення присвячене чотирьом містам України: Харкову, Києву, Северодонецьку і Кривому Рогу. А через них – усій нашій державі, усім нашим містам і громадам. Сьогодні я відвідав Харків. І саме місто, і передові позиції наших військових в області. Харків пережив страшні удари окупантів. Чорні, обпалені вогнем, напівзруйновані житлові будинки міста дивляться своїми вікнами на схід і північ – туди, звідки біла російська артилерія. Звідки прилітала російська бойова авіація. Вони дивляться на Росію. І в них зараз, як у дзеркалі, російська держава може побачити себе. Побачити, скільки всього вона програла за ці 95 днів повномасштабної війни проти України. Росія вже програла не тільки битву за Харків, не тільки битву за Київ і північ нашої країни. Вона програла власне майбутнє та будь-які культурні зв'язки з вільним світом. Вони всі згоріли. Зокрема й там, на Салтівці. Провів нараду з керівництвом області, міста. Подякував їм за те, що вони були й залишаються разом із харків'янами, разом з Україною. І, що дуже важливо зараз, разом один з одним. У них співпраця на сто відсотків: армія, поліція, мер Харкова, обласна державна адміністрація – всі справді працюють на перемогу та роблять це дуже ефективно. На жаль, цього не скажеш про місцеве керівництво по лінії Служби безпеки України. Я приїхав. Розібрався. Звільнив очільника СБУ області. За те, що не працював на захист міста з перших днів повномасштабної війни, а думав тільки про себе особисто. Які мотиви – правоохоронці з'ясує. Третина Харківщини досі під окупацією. Обов'язково звільнимо всю територію. І на цей результат повинен працювати кожен на посадах як на місцевому рівні, так і на державному. Перед поїздкою я підписав указ про нагородження наших захисників і захисниць. 222 учасники бойових дій відзначені державними нагородами. І я мав честь сьогодні вручити особисто частину нагород із цього указу та інших, що були підписані раніше, в ході поїздки. Дуже предметно обговорили з місцевою владою післявоєнне відновлення Харкова та Харківської області. Маємо застосувати тільки передові ідеї, тільки сучасні технології при відбудові. Зокрема й безпекові технології. І найкращі пропозиції від наших партнерів. Як і Харків, так і всі інші міста й громади нашої країни, які зачепила війна, маємо зробити такими, щоб вони виглядали найсучасніше у Європі. Повернення зі сходу до Києва в цей час залишає доволі неоднозначне враження. Після мовчання Салтівки – заповнений людьми й усмішками Хрещатик. Після гуркоту артилерії на передовій – розслабленість киян, які сьогодні гуляли містом. У цей День міста, День Києва, який щороку святкують тисячі людей. Але саме за таке щастя жити, жити своїм звичайним життям і просто тихо гуляти вулицями свого міста зараз і йде ця війна. Ось що ми виборюємо в ній. Для всіх в Україні. Свободу та спокій – те, що справді можна було сьогодні відчути в Києві. Навіть попри сирену повітряної тривоги, яка пролунала і в цей день. Тож я бажаю вам, кияни й киянки, берегти цей свій спокій – спокій життя. Берегти своє місто. І обов'язково пам'ятати, чого коштував захист столиці. Пам'ятати, скільки життів віддано за столицю. Я розумію, що у ваших очах – уже літо. Я все це розумію. Але я хочу, щоб у ваших думках було це розуміння – нам ще належить боротися. Війна ще не закінчилася. Софія й Лавра, і Андріївський, і Поділ, і Володимирська, і Рейтарська, і Липки, і Хрещатик... Я вдячний усім, хто зробив так, щоб окупантам більше ніколи не

було місця тут, у Києві. І я дуже-дуже чекаю на той день, коли зможу сказати подібні слова ще одному нашому місту. Місту, яке сьогодні мало б відзначати свій день так само, як і Київ. Але... Росія підійшла надто близько до нього. Надто значні сили зібрала на нашому Донбасі. Надто підготувалася до наступу там. Вважаю дуже символічним, що російські військові свою спробу захопити Северодонецьк почали з того, що зайшли в готель під назвою «Мир». Мир – це справді найперша мішень для Росії. Забравши у нас мир у 2014 році, окупанти хочуть забрати й усе інше. Буквально все. Хочуть не залишити нам ані свободи, ані будинків, ані життя. Унаслідок російських ударів у Северодонецьку зруйнована вже вся критична інфраструктура. 90% будинків пошкоджені. Понад дві третини житлового фонду міста повністю зруйновано. Немає зв'язку. Постійні обстріли. Захопити Северодонецьк – це принципове завдання для окупаційного контингенту. І їм байдуже, якою кількістю життів доведеться заплатити за цю спробу підняти російський прапор на бульварі (як гірко зараз звучить ця назва) Дружби народів, 32, де розташована Северодонецька адміністрація. Ми робимо все, щоб стримати цей наступ. Не було жодного дня, щоб ми не старалися знайти більше зброї, більше сучасної зброї для захисту нашої землі, наших людей. І я вдячний кожному й кожній, хто тримає оборону Северодонецька й демонструє окупантам, що мир все одно буде наш. У всій нашій державі, на всьому Донбасі і, звичайно, у Северодонецьку. І ще одне місто, до якого я хочу звернутися сьогодні. Для мене, звичайно, особливе місто. Мій рідний Кривий також сьогодні відзначає день народження. Вже 247-й. Мав би відзначати. Але час не той. Умови не ті. І ворог усе ще на нашій землі. Час, щоб святкувати, буде після нашої перемоги. А вона буде. І сьогодні хочу побажати саме цього і своєму рідному місту, і всім містам і громадам нашої великої країни: щоб час до перемоги був коротшим. Маємо працювати для цього всі – кожен і кожна без винятків. У своїй інавгураційній промові три роки тому я сказав, що кожен із нас – Президент. І саме зараз це відчувається найбільше. Бо наше майбутнє залежить не тільки від моїх дій у цьому кабінеті, кабінеті Президента України, чи від того, що роблять в інших кабінетах Києва, а й від того, що робиться в Харкові, у Сумах, у Кривому й Одесі, у Львові та Ужгороді, у Луцьку та Вінниці, у Миколаєві та Дніпрі, у Житомирі та Чернігові, у Полтаві й Кропивницькому, у Чернівцях, Франківську, у Тернополі, у Рівному, у Хмельницькому та Черкасах. Звичайно, і в Херсоні, у Запорізькій області і на всій території нашого Донбасу та в Криму. Та єдність, яку побачив на власні очі сьогодні у Харкові. Той героїзм, який проявляють щоденно наші воїни на Донбасі. Та рішучість, яка є у Кривому. Ось це – наш шлях. Шлях до того, щоб в усій Україні, як і раніше, завжди відчувався спокій життя. І щоб завжди панували усмішки, а не гуркіт артилерії. Вічна слава усім, хто захищає нашу державу! Вічна пам'ять кожному й кожній, хто загинув за Україну!

Слава Україні!